

Отговоръ на задачите отъ брой 33

1. Задача за безработицата

Ако единъ работникъ не работи въ понедѣлникъ, той не само не спестява 25 лева седмично, но и не му достигатъ 15 лева, а това прави една разлика отъ 40 лева. Ако бѣше работилъ всичките понедѣлници, щѣше да спести за дванадесетъ седмици $12 \times 25 = 300$ лева. А той спестилъ само 180 лева, или 120 лева по малко.

Не е работилъ, значи $\frac{120}{40} = 3$ понедѣлника.

2. Забъркано уреждане на смѣтки

Ако Борисъ дава 10 лева на Андрей, когато последния му дължи две трети отъ това, което Борисъ дължи на Стефанъ, това значи, че тия 10 лева представятъ третата третинка отъ това, което има да взима Стефанъ, или 30 лв.

3. Забавенъ магически квадратъ

1	$\frac{1}{8}$	$\frac{3}{4}$	Всичките сборове хоризонтално, вертикално и диаметрално, сж равни на $\frac{17}{8}$.
$\frac{3}{8}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{7}{8}$	
$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	

Решили правилно премирания задачи отъ брой 33

Христо Димитровъ Христовъ, с. Раковски; Димитъръ Енювски, Сливень; Кругеръ Стояновъ, София; Иванъ Ганчевъ, юзината Бояна; Христо Юрданъ Голчевъ, Мих. К. Валчиклъ, Варна; Цвѣтанъ Станевъ, Видинъ; Христо Н. Христовъ, Пловдивъ; В. Златаревъ, Ямболъ; Жакъ Моисеевъ, София.

По жребий наградата се падна на Кругеръ Стояновъ отъ София. Да се яви въ редакцията и си я получи.

Нѣкои наши читатели желаятъ да печатимъ романтъ Сайва Тжалемъ на страници, за да го изрѣзватъ и сгъватъ. Обаче това не можемъ да направимъ, понеже отъ тази година е забранено.

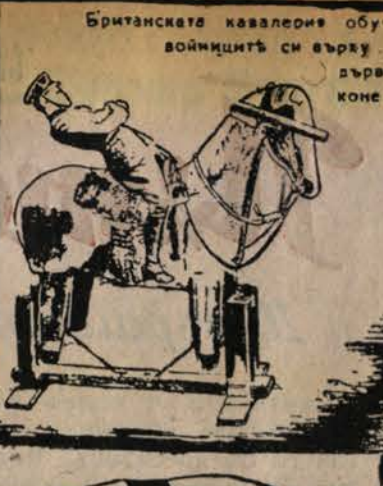
печатница „Радикалъ“

правител! Вие сте десетина-дванадесетъ души, а ние въ трупата сме повече отъ двадесетъ!

ЗНАЕТЕ ЛИ ТОВА

Еlegantниятъ „Мбека“ (островитѣ Фиджи) си боядисватъ венците и ноктите съ боя отъ комосови орѣха, когато трѣбва да отидатъ на нѣкое празненство

Британската кавалерия обучава войниците си върху дървени коне!

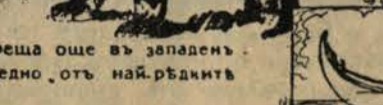
Кукумузниятъ виждатъ презъ инфра-червените лъчи по тая причина тѣ виждатъ ясно нощно време

Момчетата отъ племето Бонтоки (Филипински острови) носятъ на шапките си малки кесии. Въ които слагатъ цигари, пари и сажповетитѣ си!!!

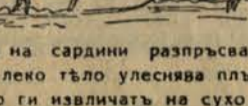

Водниятъ африкански биволецъ се сѣмта за най-опасното отъ дивитѣ животни!

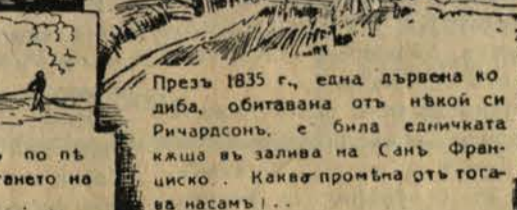

Пандата великанъ, която се среща още въ западенъ Китай, е едно отъ най-редкитѣ животни.

Тая египетска марка отъ 1926 г. представлява единъ отъ старитѣ корабни конто плавани по Нилъ, въ времето на царица Клеопатра. Надписитѣ имъ сж на френски и арабски

Португалскитѣ ловци на сардини разпрѣсватъ по тѣска медузи, чието леко тѣло улеснява плъзгането на лодкитѣ, когато ги извличатъ на сухо.

Презъ 1835 г., една дървена ко дѣба, обитавана отъ нѣкой си Ричардсонъ, е била единичката къща въ залива на Санъ Франциско. Каква промѣна отъ тогава насамъ!

Малко смѣхъ

На една свадба, Тото пита майка си:

— Защо булката е цѣла облѣчена въ бѣло?

— Защото бѣлото е веселье, радостенъ цвѣтъ... и понеже тя е щастлива, облѣкла е бѣла рокля.

— Ами тогава, младоженецътъ защо е въ черно?

— Е, стига си питалъ!

— Какъ, ти бѣше вънъ въ тая ужасна буря?

— Да, мамо, но азъ се сгушихъ подъ едно дърво.

— Но нали знаешъ колко е опасно да стоишъ подъ дърво когато има буря?

— Да, зная, но винаги, когато падаше гръмъ, азъ избѣгвахъ настрана.

— Азъ мога много да скачамъ на височина. Ей сега прескочихъ една маса и два чина. Ти, може би, си пръвъ по всичко, но по гимнастика никакъ не те бива.

— Ти мислишъ така. Азъ мога да скачамъ по добре отъ тебе.

— Не се шегувай. Обзалагамъ се на каквото искашъ.

— Е, хубаво. Азъ прескочихъ два класа: прескочи и ти, де!

— Когато ми продадохте този капанъ, казахте ми, че е много добъръ за плѣхове. А до сега не се е уловилъ нито единъ плѣхъ въ него!

— Е, сега какво искате? Нали самъ виждате, че е добъръ за

плѣховетѣ!

— Мамо, когато една жирафа си намокри краката, следъ колко дни я хваща хрема?

— Кажете примѣръ за фабрика, която намира суровитѣ си материали около себе си?

— Фабрика на ледъ, на северния полюсъ!

Американскитѣ милиардеръ Карнеги билъ много пестеливъ човѣкъ, като повечето мулти-миллионери.

Синъ му, напротивъ, билъ голѣмъ разсипникъ. Той ималъ коне, коли, автомобили, шофьори. Единъ денъ бащата ималъ бърза работа и взелъ колата и шофьора на сина си. Като се върналъ, далъ на шофьора десетъ цента да се почерпи.

— Господине, синъ ви е пощедъръ отъ васъ, забелязалъ съ усмивка шофьора.

— Вѣрно е, отговорилъ Карнеги, но той има баща милионеръ, а азъ нѣмамъ!

Комикътъ на една театрална група разказва за едно турне въ провинцията:

— Бѣхме въ единъ малък градъ; публиката блѣстѣше съ отсъствието си. Но въ замѣна на това, зрителитѣ не преставаха да шумятъ, да под-свиркватъ. Най-последъ, азъ излѣзохъ напредъ на сцената и имъ казахъ:

— Хей, внимавайте какво

Всички сте присѣдствували на трогателенъ филмъ, въ който автомобили се прекатуреатъ и падатъ въ пропасти, авиатори скачатъ отъ единъ аеропланъ въ другъ и пр. и пр. Артиститѣ, които извършватъ тия опасни упражнениа, не се смѣтатъ никакъ за герои въ Америка; тѣ се наричатъ „stunt men“, т. е. хора, които правятъ фокуси. Това е занаятъ за много мжже (и жени!) и за всѣки фокусъ има опредѣлена такса:

Счупване на аеропланъ отъ 500 до 1.500 долара.

Катурнатъ автомобилъ, 200 долара.

Автомобилъ, който полита въ пропасть, 500 долара.

Да се мине отъ единъ аеропланъ въ другъ, както летятъ, 200 долара.

Да се останешъ да те блѣсне автомобилъ, 60 долара.

Пазете се отъ автомобилитѣ!

Презъ 1935 год., 6,251 души сж били убити, и 218,798 души сж били ранени отъ злополуки съ автомобили въ Англия.

Това представлява около 18 убити и 600 ранени на день!

Ето една малка, много красноречива таблица:

	убити	ранени
1929	6.625	170.917
1930	7.305	177.895
1931	6.691	202.119
1932	6.667	203.450
1933	7.202	216.328
1935	7.343	231.603

Сега сравнете тия цифри съ ония, които се отнасятъ до злополуки съ желѣзницитѣ, въ сжщата страна:

	убити	ранени
1929	5	507
1930	8	552
1931	8	414
1932	4	214
1933	6	619
1934	17	537

Младежи, бждете предпазливи и внимателни.

Читатели, набавете си романа Неуловимиятъ

той. — Пуснете ми друго вжже.

Тия вжжета бѣха тънки, но изплетени съ ремѣци отъ еленова кожа, която бѣ много издръжлива. Тѣ бѣха въ състояние да удържатъ и най-тежкъ човѣкъ. Докато държахъ сина, хвърлиха му второ вжже, за да свърже баща си. Той направи бързо това, и ние изтеглихме двамата лапландци на повърхността.

Дѣдо Пентъ падна безжизненъ като снѣженъ човѣкъ.

— Той е мъртъвъ! — извика Найте. — Злитѣ духове сж отнели живота му!

Разгледахъ стария лапландецъ. Сърдцето му ступаше и по членоветѣ му не личеше рана.

Успокоихъ другитѣ:

— Сотнѣ ела! Живѣ е! Само е изгубилъ съзнание. Неито, въ какво положение бѣ той въ пукнатината? Тя не изглежда много дълбока.

— О, не, господине, тя е дълбока, много дълбока, и е изцѣло покрита съ ледъ. Но е много тѣсна! Щеката на баща ми се вклекчила на прѣки и благодарение на това той не се хлѣзналъ до дъното.

— Векесъ ауто! Това е чудо!

Като си послужихме съ кожата на Каке-Кеира, който замина напредъ да докара шейна съ прѣтове и вжжета, ние нагласихме една сносна носилка; привързахме за нея изгубилия съзнание Пентъ и потеглихме. Движихме се трудно, защото не бѣше лесно да минаваме посрѣдъ пукнатинитѣ съ нашия скъпоцененъ товаръ. Благоразумието ни караше да напредваме стѣпка следъ стѣпка; и затова шейната вече ни чакаше въ политѣ на хълма, когато най-поске вече стигнахме тамъ и стрѣгнахме по равнината. Каке-Кеира бѣ взелъ кожата на Анда.

Настанихме здраво на шейната нашия безжизненъ човѣкъ и продѣлжихме пѣтя си съ плѣ-

на бързина по равния снѣгъ.

Шейната, теглена отъ елени, бързи като вѣтъра и карана отъ чичо Сете, естествано стигна колибата преди насъ. И затова, когато свалихме скитѣ и влѣзохме, намѣрихме дѣдо Пентъ вече прострѣнъ предъ огъня. Той бѣ все въ безсъзнание; но баба Сюжера, подпомогната отъ дѣщеритѣ си, пѣшкеше и нареждаше, ревностно се стареше да разтвори съ сила устата му, за да я натѣпче съ едри буци замръзнала еленова кръвъ.

— Та вие искате да го убие! — извикахъ азъ. — Господине, кръвъта помага за всички болести! — протестираше тя.

— Но въ тоя случай тя може само да нанесе вреда! Махнете я отъ устата му и разкопчайте дрехитѣ му. Азъ познавамъ една по-добра медицина!

Въ пѣтничката ми чанта, доста поизпразнена, нѣмаше вече други медикаменти, освенъ половинъ стъкленица настойка отъ арника; все пакъ тя бѣ твърде подходящо лѣкарство, защото се касаше за рано причинена отъ падане, при условие обаче, че вътрешнитѣ органи не сж повредени.

Разкопчавме дрехитѣ на Пентъ, за да се улесни дишането, и понеже нѣмахъ подъ рѣка нито нафталинъ, нито амонякъ, поисквахъ да ми дадатъ емфие. Всички присѣдствувачи искрено се зачудиха: какъ! искамъ да накарамъ единъ мъртъвецъ да смърка! Все пакъ видѣхъ, че къмъ менъ се протегнаха толкова кесии отъ еленова кожа, колкото мжже и жени имаме въ колибата. Лапландцитѣ иматъ необикновено предпочитание къмъ тютюна: обичатъ го почти колкото ракията; но понеже сж принудени да минаватъ безъ ракия, тѣ си наваксватъ като смъркатъ емфие и пушатъ много. Така, че въ колибата не рискувахме да останемъ безъ тютюнъ.

Азъ пѣхнахъ на моя пациентъ доста емфие

въ оная частъ на лицето, което лапландцитѣ наричатъ нжуоне (носъ), и наистина не чакахъ дълго ефекта отъ лѣкуване о ми.

Върху тѣсното чело на дѣдо Пентъ се връзоха бръчки; затворенитѣ му клепачи потрепераха; устата му се разтвори бавно, но въ цѣлата си широта; бузитѣ му, намазани съ пластъ смола за защита отъ студа и паразититѣ, се псдуха; и най-последъ стана оная добре позната експлозия, която всички народи въ свѣта изразяватъ съ едни и сжщи звуци: ах... кхи!

— Дейтнанъ! Наздраве!

Всички уста поздравиха съ единъ и сжщъ викъ възкресението.

Магията бѣ развалена. Очитѣ се отвориха, озърнаха се нѣколко мига насамъ-натамъ съ очудване, следъ това се чу гласа на единъ вече рѣшителенъ тонъ:

— Муажи, матонте ма лонъ! Дайте ми кръвъ!

Баба Сюжера хвърли къмъ мене възпросителенъ погледъ. Направихъ ѝ знакъ на съгласие-чувствителното ми сърдце не бѣше въ състояние да противостои на това повелително искане на единъ човѣкъ, който едва се бѣ пробудилъ отъ сънна на смъртта. Тогава бабата и тритѣ ѝ помощнички се нахвърлиха върху пациента и му натѣпкаха така енергично устата отъ четири страни едновременно, че той бѣ принуденъ да преглѣтне петъ пѣти преди да може да почне да дише.

Но още щомъ пробуденото му съзнание престава да се занимава съ това грубо отнасяне, той сложи рѣка на главата си и се оплака.

— Монъ ленъ луокатертъ, монъ ленъ хевететовумъ, боли ме, раненъ съмъ.

Азъ погледнахъ мѣстото, което той сочеше и подъ дебелата му кожена шапка открийхъ доста голѣма подутина. Той бѣ ударилъ главата си.

— Тунжи монъ кулканъ векететъ! Азъ ще